

bliven tilbage for vedkommende Politimestre og Sognefogder ikke er af nogen særegen Natur, synes deres Ansvar for Tilfældet af deres Pligter med Hensyn til denne Lov ganske at maatte bedømmes efter de almindelige Regler for deres Ansvar for den øvrige Embedsgjerning; og det forekommer os derfor ikke ret at ville være paa sin Plads her i Loven, udtrykkelig at fremhæve dette; derimod formene vi, at Assistentens og Koerklarernes Ansvar for Forseelser m. v. ikke bør være uomtalt i denne Lov, hvorpaa deres Stilling er baseret, men vi have forøvrigt antaget, at det, som Tilfældet er, bør nærmere fastsættes i en Instrux, og at man her kan indskrænke sig til at henvisse til denne.

Med Hensyn til at vi i vort Forslag have undladt at optage Bestemmelsen i § 49 af Lov af 1857, skulle vi bemærke, at Grunden dertil nærmest er den, at vi antage, at Paragraphen, saaledes som den er redigeret, muligens let kunde blive misforstået saaledes, at den, der bandt et Garn, som var for småmasket efter den Brug, der blev gjort af det, altid skulde straffes som Deeltager i Lovovertrædelsen, selv om han dengang han bandt Garnet, ingen Grund havde til at troe, at det vilde blive anvendt i andet end lovligt Viemed, f. Ex. til Fiskeri i en Jands ved Fjorden; da det imidlertid formeentlig maa heroe paa de nærmere concrete Omstændigheder, om der ved Garnbindingen foreligger en strafbar Deeltagelse i Lovovertrædelse eller ikke, da herefter Garnbinden synes os kun at være en blandt flere Maader, hvorpaa strafbar Deeltagelse i en Forseelse kan finde Sted her, og da vi endelig med Lov af 1857 antage, at man ikke behøver her udtrykkelig at ommelde, at Deeltagere i Overtrædelse af denne Lovs Forstrifter ogsaa skulle drages til Ansvar efter almindelige Retgrundsaetninger, have vi i Genhold hertil, som bemærket, troet det rettest, ganske at udelade den ommeldte Paragraph, og skulle vi, om end til Overflodighed, endnu blot tilføie, at det, ogsaa hvis vor Indstilling her bifaldes, dog er selsforstaeligt, at Straffen efter Forordningen af 1750 for ulovlig Garnbinden er og forbliver bortfalden.

ad § 46.

Den Forsjæl, der er imellem denne Paragraph og den tilsvarende § 50 i Lov af 1857, er nærmest kun en Redaktionsforandring, som vi ganske henstille.

K. Ophævelse af tidligere Bestemmelser om Liimfjordsfiskeriet.

ad § 47.

Idet vi bemærke, at vi, da der, som man vil have erfaret, ved vort Forslag ikke er indstillet nogen Forandring i de nu brugelige Fiskerestabers Indretning, som synes at kræve det, heller ikke have fundet nogensomhelst Anledning til at foreslaae, at der efter Lovens Emanation skal hengaae nogen længere Tid, inden den træder i Kraft, men at vi derimod, da vort Forslag indeholder forskellige af Fiskerne attraaede Friheder, meget mere maae ønske, at det snarest som Lov maa træde ud i Livet, — skulle vi med Hensyn til Indholdet af denne Paragraph blot anføre, at dette formeentlig begrunder sig selv, og at det navnlig ogsaa er indlysende, hvorfor vi have troet at maatte bibeholde den særlige Kundgjørelse af Lovens Bestemmelser, som vi efter det hidtil Gældende have foreslaaet.

Med Hensyn til at man ventelig mod vort Lovforslag vil rette den samme Bebreidelse for utilbørlig Bidtøftighed, som vi oftere have hørt fremsætte mod Lov af 1857, troe vi, efterat have affluttet Betænkningen, endnu at burde tilføie, at ogsaa vi, da vi gik til Arbejdet, vare af den Formening, at Loven om Liimfjordsfiskeriet betydelig kunde simplificeres, at den navnlig, som man har yttret, kun burde indeholde enkelte Hovedregler for Fiskeriet, medens de nærmere Details, saaledes Garns og Redskabers Benyttelsesmaade og Indretning, skulde overlades Administrationen til Afgjørelse ved Anordning; vi maatte imidlertid, da vi kom nærmere ind paa Behandlingen, snart opgive denne Anskuelse, og jo længere vi frede frem i Arbejdet, desto mere bleve vi overbeviste